
Sázka na mizeru

HANA

Když já nevím, co po mně chceš!“

„Nechci po tobě nic. Chci jen, abys byl se mnou rád, když jsme spolu. A pokud se mnou nejsi rád, jednoduše se mnou nebud'. To ti říkám od samého začátku. A jestli máš pocit, že jsem upjatá a že mám jisté partie jako slonice, tak mi věř, že mám jiné věci na práci, než dumat o svých proporcích a o tom, kde je seříznout nebo dofouknout, abych pro tebe byla dost dobrá.“

„Ale já jsem to tak nemyslel...“

„Nepřerušuj mě! Ano, mám čerstvých padesát. Klidně ti to zopakuju. Je mi padesát. Natří se pudrem, aby ses z toho neosypal, když jsi mé narozeniny samou hrůzou zasklil. Jako obvykle. Možná máš dojem, že si nechám všechno líbit, protože podle tvého omezeného názoru ve svém věku nemám na výběr. Asi se budeš divit, ale já si ještě pořád můžu vybírat... Jestli budu s povrchním egomaniakem nebo raději sama!“ Poprvé v životě típnu mobil bez rozloučení. Nemá smysl poslouchat primitivní výmluvy, kterým by se zasmál i křeček. Co si o sobě myslíš?

Jaké vzorky to produkuje soudobá společnost? Muže, kteří obdivují sami sebe a ženy vnímají podle tabulkových parametrů vhodných spíš pro dostihové koně. Musí mít hodně nízké sebevědomí, když jsou tak posedlí obilnými hroby. Bylo, je a bude, odfrknu si.

Mimochodem slonice, vybavené univerzální moudrostí, si vědí rady v každé situaci. Právě proto, že poslouchají své instinkty.

A vůbec, proč mám pochybovat o svém těle jen proto, že si to někdo přeje? Mám zdravé ruce, smysly mi slouží, nohy mě nosí a spím báječně. Jestli mám tu a tam vrásku, k obličejí s mimikou to odjakživa patří. A z toho,

že jsem konečně přibrala pár kil, mám víc než dobrý pocit. Spíš než v mém těle bude patrně potíže v jeho zastydlé potřebě zhovadit jiné, aby posílil své ztrouchnivělé sebevědomí. Potřebuju si snad já komplikovat život s chlapečkem, který mě osloví mým vlastním křestním jménem maximálně jednou v roce? A to ještě jenom tehdy, když potřebuje něco vyžehlit? Ať si pořídí slepýše, ten nikdy nepřibere.

„I ztráty mohou někdy přinést něco pozitivního, zvláště když jsem nebyl úplně přesvědčený, že by to mezi námi fungovalo,“ čtu právě přijatou zprávu.

Nemůžeš ztratit něco, cos nikdy nevladl, Ludvíku, pomyslí si a mažu zprávu bez odpovědi.

Tím končím životní etapu já a Ludvík. Končím s láskami bez důvěry. Končím s láskami bez sdílení. Končím s láskami bez autentické komunikace, kde se jeden přestává orientovat a neustále si musí všechno domýšlet, až z toho div nebalancuje mezi neurózou a šílenstvím. Končím se všemi láskami! Mé srdce tvrdne jako skála. Žádného chlapa nechci už nikdy ani vidět!

Zaparkuju u domku paní Bouškové. Čiperné dámě v klobouku a vypasovaném pepito kabátku vycházející ze dveří by málokdo hádal třiaosmdesát.

„Děkuju, děvenko,“ usedne ladně do auta v kotníkových botách na podpatcích. Zaklapnu za ní dveře.

„Čím to, že vypadáte pořád tak báječně, paní Boušková?“

„Ale dejte pokoj, v poslední době mám dojem, že jsem předčasně zestárla,“ upravuje si v zrcátku decentní mejkap.

„Pan doktor nebude rád, když vás uvidí v těch úžasných botkách.“

„Která by jim odolala, vidíte?“

„Po operaci páteře snad každá kromě vás,“ usměju se ze široka.

„Na důchodky mám času dost,“ zatváří se uličnický.

„Kam to dnes bude?“

„Počkejte, tady mám někde lísteček. Ortopedie, kadeřník a řezník,“ zadívá se na papírek a dodá: „Teď si nemůžu vzpomenout, jestli jsem chtěla koupit zapékací klobásku nebo si nechat odstranit znamínko na předloktí. Abych mohla nosit v létě krátký rukáv.“

„Zvládneme všechno, nebojte se.“

„Dnes večer máme s babkami mejdan. Nechtěla byste přijít trochu nám omladit krev? Ať ty sklerotičky nemelou pořád jen o chorobách.“

„Ráda bych, ale slíbila jsem paní Pařízkové, že se u ní zastavím.“

„Nedivím se, že se jí do starobince nechce. Jejeho synáčka bych hnala holí. Vsadím tyhle boty, že babka do roka zaklepe bačkorami. Srdce jí pukne steskem.“

„A co když naopak pookřeje? Kolik našich klientů se ze začátku obávalo změny a nakonec si nový domov nemůžou vynachválit.“

„Houby s octem. Pařízková žila pro rodinu. Jakživ z dědiny nevytáhla paty. Co měla, chuděra, za život? Padesát let vdova, obětovala se synovi, a jak se jí odvděčil pan inženýr? Sotva mu přepsala barák, prodá ho a starou mámu šoupne do starobince. Pazgřivec.“

„Nechcete se tam podívat? Je to kouzelné místo. Už ten příjezd...“ zasním se nad mojí oblíbenou kaštanovou alejí připomínající starobylé časy, kdy se ještě mladé stromky potkávaly s bryčkami taženými koňmi na cestě nedotčené asfaltem. Zatímco dnes staré, hrdé stromy z posledních sil odolávají zamořujícím spalinám plechových miláčků civilizace. „S rozlehlým parkem v okolí dokonce zvítězil známý architekt v soutěži o nejkrásnější zahradu v kraji. Pořádají se tam různé koncerty a besedy. V domově zas probíhají zajímavé kurzy, společenské večery...“

„K čemu jí bude univerzita třetího věku, když její život byl motyka a hrábě. V hlíně žila, se stromy si povídala, ty svoje tuřiny div nehladila a slepice brala za přítelkyně. Lidí se stranila. Měla svoje seriály a místo drbů se sousedkami si kupovala z hubeného důchodu sem tam nějaký ten barevný magazín. Když se podívám kolem sebe, můžu být nakonec ráda, že jsem bezdětná vdova,“ uzavře případ stařenky Pařízkové.

Pod dojmem uplynulých hodin strávených ve společnosti paní Bouškové mám rozjařenou náladu, která ani omylem nekoresponduje se skutečností, že jsem se právě rozešla se svojí poslední životní láskou.

Mohla jsem jen přihlížet a žasnout nad virtuozitou, se kterou čiperná vdova motala hlavy důchodcům v čekárně u ortopeda. Pro její nevinný výraz a jiskru v oku by ne jeden kulhavý dědeček narovnal bolestivá záda. Nedivila bych se, kdyby pro ni překonal svůj vlastní rekord v pohybu. Paní

Boušková měla na pohyblivost pacientů mužského pohlaví lepší vliv než elektroléčba.

S italským kadeřníkem, který sotva začínal mít lehce prošedivělé skráně, nepokrytě flirtovala. A u řezníka si postěžovala, že ty staré rašple za ní kvokají tak nahlas, že neslyší, co jí řeznice říká. Staré rašple byly nejméně o generaci mladší.

„Neskákej po mně, Bobino. Jestli zase našlápnu tvoji minu a zamořím si auto jako před týdnem, zakousnu tě,“ uhýbám před roz dováděnou fenkou blíže neurčené rasy.

Ještě víc mě rozveselí vzpomínka na minulý týden, když jsem jednoho podvečera vezla svého narciska do města. Pořád věřil a nasával vzdušné proudy z ventilace a kontroloval si boty, jestli nic nenašlápl.

„Necítíš nic?“ ujišťoval se.

„Ne, vůbec nic, mám rýmu,“ uklidnila jsem ho.

„Asi to mám vsugerováno z včerejšího filmu. Jedné rodině v suterénním bytě praskly stoupačky a všichni se brodili ve splašcích. Úplně jsem je u té televize cítil. Stejně jako teď. Odporná špína, fuj!“ oklepal se.

Vysypala jsem Ludvíka u autobusu na Prahu a cestou zpátky si opláchla podpatky v potoce.

ELA

„Jakmile ti začnou říkat mladá paní, můžeš vzít jed na to, že jsi stará. Tedy ne, aby sis ten jed naordinovala jako protilek na stáří,“ rozhykám se smíchy.

Kdysi se mě na střední ekonomce spolužačka Ilona zeptala, proč se tak divně směju. A proč tak moc cením zuby. Ona sama se usmívala úhledně a nikdy nehýkala. Dokonce se ani nehihňala. Dovedla vykouzlit přiměřený úsměv v každé situaci, která si ho vyžadovala.

Její otázka na mě tehdy zapůsobila jako ledová sprcha. Od té doby jsem si dávala pozor a hlídala si, abych přetahovala rty přes zuby, abych se nesmála

moc nahlas, abych se raději před lidmi nesmála vůbec. Div z toho u mě nepropukla sociální fobie.

Když jsem se po letech s pomocí psycholožky úspěšně vyrovnala s komplexem méněcennosti z předkusu a svůj roztomile hýkavý projev radosti přijala za svoji osobitou přednost, přestala jsem si zakrývat při smíchu ústa rukou. Díky dentálnímu hygienistovi můj vybělený úsměv září do dálky. Konečně se zase můžu s chutí smát.

„Pusa by servírce neupadla, kdyby ji oslovila madam. A přitom dotyčná mladá paní měla nejmíň šedesátku na krku, rty plné botoxu, zvednutá oční víčka a vyžehlené vrásky. Já mám jen permanentní mejkap a oslovila mě stejně,“ poposedává Simona očividně destabilizovaná z toho, že její tělesná schránka podléhá plynutí času. Krize středního věku má u ní krutý průběh.

„Dělá to jen kvůli dýšku. V jiné situaci by ji určitě oslovila madam,“ chlácholím ji přesvědčivě.

„Tý žábě bylo nejvýš dvacet, obdařená byla vlastními trojkami, poletovala tam bez podprsenky a s vosím pasem. Ani ho nepotřebovala stahovat prádlem. A když sklonila hlavu, neměla sebemenší náznak druhé brady. Určitě měla rychlej metáč,“ sykne závistivě. Chudák Simona. Nemá to jednoduché, když se ten její spouští se studentkami. Tváří se, že si zvykla, ale má pěkně nabourané sebevědomí, zvláště v tak citlivém období, jako je přechod koncovky u ženského věku z –cet na –sát. Plaší se jí hormony a je přecitlivělá.

„Já tohle oslovení slychávám od svých třiatřiceti let. A to jsem ještě byla slečna. Takové poupě v rozkvětu, než přiletěl ten můj ostravský čmelák, můj Vévoda,“ rozveselím se tou vzpomínkou.

„Navíc začínám hrozně zapomínat...“

„Máš aspoň ideální podmínky k tomu, radovat se z přítomného okamžiku.“

„A včera, když jsem na internetu hledala rady, jak si udržet muže, objevil se nejdřív odkaz, jak si udržet pevnou pokožku v menopauze,“ vyžívá se masochisticky v duševním i tělesném úpadku.

„Proto máš tak mladistvý vzhled. Zapomeneš, že sis obličej ošetřila vyhlazujícím krémem ‚padesát plus‘ a naneseš si další bohatou vrstvu kosmetického zázraku. Což je tajemství dobře vyživené, hebké pleti zralých žen, haha...“ Pozdě. Měla jsem si ten jazyk raději ukousnout.

„Jistě, té vyhlazovací proceduře se říká balzamování,“ pronese temně Simona.

„Aspoň nešustíš jako bukové mlází v lednu. Musím jít, Jaroušek je zvyklý mít svoji večeři přesně v šest,“ mávnu na číšníka.